

≈ 1 ≈

Брейдън Мак спря поршето си на празното място в края на тъмния паркинг и зачака сигнала. На две редици пред него бе спрял събърбън с включени фарове.

Измина секунда. После още една.

Най-сетне събърбънът примигна два пъти с фаровете.

Време беше.

Той спря двигателя, изключи звука на телефона си и го пхна в джоба на коженото си яке. Когато излезе от колата, мъжете в другата кола сториха същото. Един по един приведените им силуети се появяваха от събърбъна, а дъхът им се издигаше на малки облачета около лицата им. Мак ги пресрещна по средата на пътя между двете коли.

– Закъсна – каза Дел Хикс, един от най-близките му приятели.

– Трябваше да спасявам брак.

– Още една самотна съпруга? – попита Дерек Уилсън, местен бизнесмен.

– Мъжете никога не се научават.

– Затова сме тук, нали? – каза Малкълм Джеймс с дълбок дзен глас зад гъстата брада, която стигаше почти до ключицата му.

– Така. – Мак ги огледа, преценяваше смелостта и отдадеността им. – Ако на някого не му стиска, да каже сега, защото започнем ли, няма връщане назад.

– Аз участвам – каза Дерек.

– Да, човече. – Дел плесна с облечените си с ръкавици ръце. – Да го направим.

– Какво ще правим, по дяволите? – изскимтя Гавин Скот,

един от най-новите членове на групата, привел рамене срещу вятъра. – Освен че ще ни замръзнат топките?

Мак се обърна и огледа сградата. Яркочервена табела озаглавяваше оживения тротоар пред търговския център. „Мюзик Сити Букс“. От три години клубът им беше скрит в сенките. Четяха тайно. Бяха десетима – професионални атлети и държавни служители, технически гении и бизнесмени. А в случая на Мак – собственик на няколко барове и нощни клубове в Нашвил. Бяха събрани от обичта си към книгите, които ги направиха по-добри хора, по-добри любовници, по-добри съпрузи.

Последното не се отнасяше за Мак. Той понастоящем бе един от последните ергени в групата.

– Какво ще правим ли? – повтори той, като ги огледа. – Ще купим няколко проклети любовни романа пред очите на хората.

Той сложи ръце на кръста си и зачака драматичната реакция. Може би дори някакъв филмов саундтрак или силно ликоване от момчетата. Но получи само звучна пръдния от петия член на групата, хокеист, когото всички наричаха Руснака и който имаше печална непоносимост към млечни продукти.

Руснака притисна корема си с ръце.

– Трябва да намеря тоалетна.

Мак поклати глава.

– Да вървим.

Руснака хукна пръв, леко приведен. Останалите го последваха, предвождани от Мак. Изчакаха в края на паркинга да премине колона от коли, преди да хукнат към тротоара. Руснака влезе в сградата, без да погледне назад, като ускоряваше крачка. Нещата явно бяха критични. Онази тоалетна нямаше представа какво я чака. Бог да го прости водопровода на книжарницата.

Мак си пое дълбоко дъх и стисна дръжката на вратата. Той отново огледа момчетата.

– Така. Правилата са следните. Всички трябва да купят поне една книга, за да реши клубът какво ще е следващото четиво. Без да криете кориците. И ако някой попита, не я купувате за подарък. Купувате я за себе си. Въпроси?

– Ами ако някой ни познае? – изсумтя Гавин.

От всички той вероятно беше най-известният и най-разпознаваемият в момента. Като бейзболист от отбор в Нашвилската висша лига, „Легендите“, той беше достигнал национална слава миналата година, когато отбеляза невероятен хоумрън.

– На кого му пука дали ще ни разпознаят? – попита Малкълм, друго известно лице. Той беше защитник във футболния отбор на Нашвил. – Прекарваме много време в разговори за несправедливостта да се срамуваме от любовните романи, която нашето общество на токсична мъжественост ни налага. И все пак купуваме тайно книгите. Време е да приложим на практика убежденията си.

– Не може да се каже по-добре – каза Мак и се изпъна в цял ръст.

– Разбира се – изсумтя Гавин. – Малкълм е истински гений, тъпакът му с тъпак.

Мак го плесна. Гавин отвърна на жеста.

Дел въздъхна и отвори вратата.

– Аз влизам първи.

Привлякоха вниманието още щом влязоха, но Мак се съмняваше, че е, защото са разпознали някого от тях. Колко често група едри хубави мъже влиза в книжарница? Те приличаха на защитната линия за Литературната лига на Тенеси.

– Къде е секцията с любовни романи? – попита тихо Дел.

Мак поклати глава, оглеждаше се за висящи от тавана табели.

– Не я виждам.

– Ще трябва да попитаме – каза Малкълм.

Гавин изруга и свали козирката на шапката си надолу, за да скрие лицето си.

Приблжиха се до щанда и една жена с тениска с надпис „Аз чета забранени книги“ вдигна очи от компютъра си.

– Мога ли да ви помогна?

– Бихте ли ми казали къде е секцията с любовни романи? – попита Малкълм.

Тя присви очи.

– За брак или за самопомощ?

– Не – отговори Мак, като се плъзна до Малкълм. Опря ръка на щанда и се наклони усмихнат към нея. – Имаме предвид любовни романи.

– Значи, търсите секцията с любовни романи – каза тя с огромен скептицизъм.

– Да, търсим я – смигна ѝ Мак.

Бузите на жената се зачервиха от вниманието му.

– Никога не се е случвало мъже да търсят любовни романи.

Той се наведе и снижи глас – нивото бе нещо средно между прелъстително и заговорническо. Тя се изчерви още повече.

– Има много такива като нас – прошепна той.

Тя посочи към дъното на книжарницата.

– Последните лавици вдясно.

Малкълм ги поведе през магазина. Гавин сумтеше с отвращение.

– Изобщо има ли жена, с която да не флиртуваш? – попита той Мак.

Мак сви рамене.

– Не съм виновен, че съм роден толкова очарователен.

Спряха на пътечка в дъното, където имаше оскъден избор от романи с меки корици. Само едната стена беше отделена за романтиката.

– Това е срамота – каза Малкълм, като клатеше глава.

Гавин се огледа притеснен.

– Трябваше да продължим да купуваме онлайн.

– Имаме си гордост – рече Мак и наклони глава, за да прочете гръбчетата на книгите.

Руснака се върна.

– Хубава е тоалетната. Много чиста.

Руснака знаеше къде са най-хубавите тоалетни във всеки голям град в Щатите. Ако някога се оттеглеше от хокея, вероятно щеше да създаде приложение с рейтинг на тоалетни и да печели повече, отколкото като хокеист.

Мак намери любимата си авторка и извади „Защитникът“, последната ѝ книга. Романтичен съспенс за агент от Тайните служби и дъщерята на президента. Той обичаше да има и някаква опасност в романтиката и най-много обичаше,

когато се влюбваха врагове. Имаше нещо много удовлетворяващо в това двама души да установят, че онова, което ги кара да воюват, всъщност е онова, което ги прави идеални един за друг.

– Ще се видим ли в петък вечерта? – попита Гавин, като погледна към една книга с червено гръбче. – Мачът сигурно ще свърши чак към седем, затова с Дел можем да дойдем едва след това.

– Трябва да е в събота – каза Мак, като отвори книгата и прочете първата страница. – В петък ще излизам с Гретчен.

Възел от нерви се стегна в стомаха му. Утре вечерта официално ставаха три месеца от връзката му с Гретчен – адвокатка, която бе срещнал на едно парти – и не пестеше нищо, за да превърне връзката им в специална за нея. Беше сторил невъзможното, за да направи резервация в „Савой“, един от най-модерните ресторанти в Нашвил, собственост на прочут от телевизията готвач. И ако всичко вървеше добре, той смяташе да стори нещо, което никога не беше правил – да проведе *разговора*. Разговора за *сериозна връзка*.

Тишината зад него стана някак твърде очевидна, за да е съвпадение. Обърна се и видя, че момчетата си шепнат нещо, извили вежди и размахващи ръце. Дел бръкна в портфейла си и подаде двайсет долара на Руснака.

– Какво става, по дяволите? Какво правите?

Всички се сепнаха с еднакви виновни изражения.

– Ами дължеше ми едни пари – каза Руснака, докато прибираше банкнотата в портфейла си.

– Глупости. За какво говорите, момчета?

Раменете на Руснака се отпуснаха, приличаше на кученце, на което са се скарали, че се е изпикало на килима.

– Той спечели баса.

Мак смръщи вежди.

– Какъв бас?

– Ами че ти ще избереш романтичен трилър – каза бързо Дел.

Мак скръсти ръце, като пхна книгата под мишницата си.

– Очаквате да повярвам, че сте се хванали на бас каква книга ще избира?

Руснака започна да си свирука и да се оглежда. Дел го плесна по тила.

– За бога! – въздъхна Гавин. – Обзаложиха се кога ще разрежеш Гретчен.

Мак примигна.

– Майтапите се с мен, нали?

– Беше негова идея – каза Руснака и посочи Дел.

Дел не отрече. Само сви рамене.

– Изгубих доста пари, но съм впечатлен, че остана с нея толкова дълго. Това май е нещо като рекорд.

Мак зяпна насреща му, опитваше се да не се обижда, но какво беше това, по дяволите? Е, сигурно си бе заслужил репутацията на женкар, на мъж, който е с различна жена всеки уикенд. Но просто не беше срещнал такава, с която да си представи дълга връзка. И каквото и да мислеха повечето хора, той искаше да се установи. Но собствените му приятели да се обзалагат срещу него? Ако това не беше ритник в топките, здраве му кажи.

Мак посочи Дел.

– Знаеш ли какво, загубеняко. Аз съм с нея *толкова дълго*, защото я харесвам. Тя е красива, умна и амбициозна.

– И напълно неподходяща за теб – прекъсна го Малкълм, който за пръв път се включваше в разговора.

Той бе разглеждал лавиците, но сега се обърна с четири книги в огромните си ръце.

– Моля? – заекна Мак. – Как така ще е напълно неподходяща за мен?

– Защото всички жени, с които излизаш, са напълно неподходящи за теб – изсумтя Гавин.

Мак отново заекна, преди да отговори:

– Човече, ти ме познаваш от по-малко от шест месеца.

– Да, и през това време ти излезе с шест различни жени. Невероятни жени. Все умни, талантливи, разкошни. *Идеални*.

– И това е проблем?

Звучеше отбранително, което го караше и да се чувства така. По дяволите, той *се държеше* отбранително. Нали уж

бяха дошли да купуват книги, а не да анализират любовния му живот?

Гавин сви рамене.

– Ти ми кажи. Ти ги заряза всичките.

– Защото не се получаваше с тях – изръмжа Мак.

– А с Гретчен е различно?

– Да.

– Как? – попита Малкълм.

Мак не отговори на това. С Гретчен беше различно, защото, защото... по дяволите, защото той беше готов да бъде различно. Не беше ли достатъчно? Омръзна му да гледа как приятелите му си живеят щастливо, докато той безуспешно търси бъдещата госпожа Мак... някоя, за която да се грижи, с която да остарее, която да обича вечно. Той беше основателят на проклетия литературен клуб, но единственият, който не е преживял истинската любов. Така че, да, работеше много усилено този път да е различно, защото, по дяволите, искаше и той да е щастлив.

Гавин вдигна ръце в помирителен жест.

– Виж, ние казваме само, че макар да твърдиш, че си експерт, като че ли си пропуснал най-важния урок от тези книги.

– И той е?

Тонът му ставаше спривав, не обичаше да му се изнасят лекции за наръчниците – както те наричаха любовните романи, – и то от най-новия член на клуба.

– Ами има голяма разлика между това да очароваш някого и да го обичаш.

Мак извъртя очи.

– Лесно ти е да го кажеш. Ти се влюби от пръв поглед в идеалната жена.

Гавин отвърна сериозно:

– Жена ми не е идеална. Просто е идеална за мен. И в брака ни нищо не е лесно.

Мак отново усети напрежение в корема си, този път от вина. Гавин и жена му Теа почти се бяха развели преди шест месеца, преди клубът да се намеси и да му помогне да си я върне.

Лиса Кей Адамс

Но вместо да се извини, че се държи като задник, Мак задълба:

– Ще ви докажа, че грешите – заяви той.

Извади портфейла от задния си джоб, сърцето му бумтеше от възмущение, че трябва нещо да доказва. Подаде стодоларова банкнота на Дел.

– Пет към едно, че до утре вечер вече официално ще имам приятелка.

— Много си красива тази вечер.
 Мак посегна през масата към тънките пръсти на Гретчен. Тя се усмихна, когато той махна с палец една троха от кокалчетата ѝ. Обиците, които ѝ бе подарил миналата седмица за рождения ден, висяха от нежните ѝ уши и блестяха на светлината на свещите.

– Благодаря! – каза тя. – Определено го казваш достатъчно често, за да ме накараш да се чувствам красива.

– Нова рокля?

Тя се засмя и се погледна.

– Ами не. Взех я от „Мейси“ преди две години. На разпродажба.

– Красива е.

Тя отдръпна ръката си.

– Благодаря ти! Отново.

Гретчен откъсна очи от неговите и огледа ресторанта. ВИП масата на горния етаж им предоставяше панорамна гледка към града. От високите тавани висяха полилеи от ковано желязо, голите тухлени стени придаваха усещане за незавършеност, но съчетани с тъмното дърво и златните орнаменти, се получаваше старомоден разкош.

– Винаги съм се чудила какво е тук – каза тя.

– И какво мислиш?

– Ами... – Тя се смръщи, сякаш не ѝ се щеше да критикува. – Малко е прекалено.

– Също като Ройс.

– Познаваш ли го?

Мак нагласи спортното си сако и се облегна в стола.

– Ами срещали сме се няколко пъти. На благотворителни голф турнири и такива неща. Като бизнесмени се движим в едни и същи среди.

– О, разбира се. – Тя присви очи. – аз не се движа точно в тези среди, нали знаеш?

– Ти се движиш в по-важни среди.

Гретчен беше обществена защитничка, специализирала в дела на имигранти.

Сервитьорът се приближи до масата с бутилка охладено шампанско „Дом Периньон“. Мак го беше поръчал, когато направи резервацията, заедно със знаковия десерт – къпкейк „Султан“. Той беше толкова сложен и скъп, че трябваше да се поръча предварително. Мак нямаше търпение Гретчен да го види.

– Шампанско? – попита тя, докато сервитьорът отваряше бутилката.

– Празнуваме – смигна ѝ Мак.

Сервитьорът напълни двете високи чаши и остави бутилката в кофичка с лед до масата, а после каза, че ще се върне след няколко минути, за да им предложи специалитетите на вечерта.

– Разбира се – каза Гретчен, като прие чашата. – Е, какъв е случаят?

Мак вдигна чашата си.

– Днес финализирах сделката за новата сграда. Но по-важен е другият повод. Заедно сме от три месеца. Надявам се да станат много повече.

Усмивката не достигна очите ѝ, когато тя чукна чаша в неговата. Отначало той си помисли, че си въобразява, но тя извърна поглед, когато отпи.

– Наред ли е всичко?

Тя преглътна и кимна.

– Да, прекрасно е.

– Също като теб.

Ето пак, тази не съвсем убедителна усмивка. Мак остави чашата си и посегна към ръката ѝ.

– Сигурна ли си, че си добре?

– Добре съм. Просто... Честно да ти призная, чувствам се малко виновна, че съм на такова място.

– Защо?

– Клиентите ми не могат да си позволят дори полуготови макарони със сирене за децата си.

– И това означава ли, че аз не мога да те поглезя?

– Няма нужда да ме глезиш, Мак.

– Но ти заслужаваш.

Той опита отново със смигването и усмивката. Този път се получи. Пръстите ѝ се отпуснаха в неговите.

– Благодаря ти! Ти определено знаеш как да глезиш една жена с вино и вечери.

– Удоволствието е мое. – Той стисна за последно пръстите ѝ и ги пусна. – Е, сега се надявам да си гладна. Защото имам изненада за теб по-късно.

Гретчен отпи от шампанското и си погледна часовника.

* * *

– За бога, защо просто не подпалим хиляда долара?

Лив Папандреас излезе иззад металния плот, за да огледа последния си кулинарен шедевър, като клатеше глава с отращение. Като главен сладкар в „Савой“, тя вече не се изненадваше за какво пилеят парите си хората от единия процент, но все още ѝ ставаше тъжно. И още когато шефът ѝ сложи позлатеното къпкейкче в менюто, знаеше, че най-големите богаташи в града ще го поръчват само защото могат.

Е, както и за да пускат снимки в инстаграм с Ройс Прес-тън – известния готвач, телевизионен водещ и идиота, който ѝ даваше заплаата.

Всяка седмица милиони фенове гледаха неговото риалити шоу „Шеф в кухнята“, за нова доза от неговия чар. Те обаче не знаеха, че този чар е фалшив като косата му. Когато камерите се изключеха, той беше злобният гадняр, който краде повечето си рецепти от собствените си служители. Лив някак бе успяла да изкара цяла година в кухнята му, предимно защото бе упорита и изпълнена с презрение към богатите позьори.

Кой би предположил, че тийнейджърската ѝ кариера на нарушител на правилата и бунтар срещу властите някой ден ще ѝ бъде от полза?

Носеха се слухове, че тази вечер баровецът с кейкчето е някакъв собственик на нощни клубове. Лив нямаше откъде да знае. Не си падаше по нощни клубове. Защото не си падаше особено и по хората.

Внезапно съкилийничката ѝ – е, колега – Рия Синх я плесна по гърба.

– Не мислиш ли, че талантът ти струва хиляда долара?

– Мисля, че талантът ми струва много повече. Просто не мисля, че едно шибано къпкейкче струва толкова. Всеки, който поръча такава, би трябвало да бъде принуден веднага да напише чек за хранителната банка в центъра.

– Като се започне с Ройс.

Да, точно така. Мъжете като Ройс не даваха много пари за благотворителност. Те си ги трупаха, фукаха се с тях. Купуваха с тях места за децата си в елитни колежи. И той щеше да натрупа още много, много пари. До месец щяха да издадат първата официална книга „Шеф в кухнята“ – готварска книга, пълна с крадени от него рецепти. Имаше и една на Лив – вид баклава с нар и мед.

– Все още не разбирам защо просто не напуснеш и не приемеш предложението на сестра си – каза Рия. – Можеш да се спасиш от него, когато пожелаеш. Ние трябва да останем, защото нямаме избор.

Сестрата на Лив, Теа, поне десет пъти бе предлагала да ѝ даде пари, за да отвори собствен бизнес. Теа беше омъжена за бейзболист от висшата лига, който изкарваше много. Но като че ли никой, включително самата Теа, не разбираше, че Лив не иска да успява с чужди пари. Иначе просто щеше да се обади на богатия си баща и най-сетне да приеме предложението му да ѝ проправи път в живота с парите си. Тя обаче не искаше неговите пари.

Така или иначе, Лив работеше усилено и бе постигнала твърде много, за да се откаже точно сега. Имаше хъса и таланта да успее сама и щеше да го направи. Ако можеше да издър-

жи още една година тук, можеше да си изгради име в жестоката конкуренция на тази професия, защото всички знаеха, че щом си оцелял при Ройс, значи, можеш да се справиш с всичко. Всеки ден беше борба, но Лив бе работила твърде усилено, за да рискува кариерата си сега, като поръси смутито му за закуска с отрова за мишки.

Не че би го направила, не че дори мислеше за това.

Джесика Съмърс, млада хостеса, която постъпи едва преди месец, се приближи до плота, прехапала устна.

– Това ли е? – попита тя, стаила дъх, вгледана в къпкейкчето.

– Да – отвърна Лив.

– Това е първата ми смяна, когато някой го поръчва. Златото наистина ли може да се яде? – Тя се наведе да го огледа с широко отворени очи. – Какъв е вкусът му?

– На отвратителна алчност.

Джесика я погледна.

– Толкова ли е вкусно?

– Богатите смятат така.

Летящите врати към кухнята се отвориха с трясък. Всички стаиха дъх при нахлуването на Ройс. Той беше с обичайното си облекло – поръчков костюм, бяла риза с разкопчани три горни копчета, за да се виждат космите по гърдите му, и кожена връв на врата, за която твърдеше, че е подарък от някакво племе, но Лив бе готова да заложи много пари, че всъщност е евтина дрънкулка от някой сувенирен магазин.

– Оливия – изрева Ройс, защото отказваше да я нарича „Лив“ като всички останали.

Това бе някаква извратена проява на власт.

Джесика преглътна изплашено, със зачервени бузи и затворени очи, докато Ройс приближаваше към тях. Горкото момиче. Нямаше да изтрае дълго, ако дори не можеше да изгърпи лаенето му. Просто трябва да знаеш как да му излаеш в отговор.

– Навреме ли ще е готово? – изрева Ройс.

– Някога да съм закъснявала?

Той стана яркочервен. Огледа я от глава до пети и поклати глава.

– Почисти се, преди да го отнесем.

Да. Не само че трябваше да прави тези позлатени гадости, ами и трябваше да се влачи след негово величество, за да ги поднася на клиентите. Ройс много си падаше по шоуто. Лив се погледна. По престилката ѝ имаше петна от шоколад. Е, рисковете на професията. Ройс щракна с пръсти към Рия.

– Дай ѝ престилката си. Веднага. Идвай.

Чиста престилка внезапно се появи пред очите ѝ. Лив погледна извинително приятелката си, докато разкопчаваше изцапаната си дреха.

– Ти си върши работата – нареди Ройс на Рия.

Пак излетя навън и Джесика издиша дъха, който бе стаила. Лив можеше да се закълне, че вижда сълзи в очите ѝ. Да, тя нямаше да издържи дълго тук. *Бележка: Помогни на Джесика да си намери друга работа, преди да е претърпяла нервен срив.*

Или преди тя самата наистина да поръси смутито му с отрова за мишки.

Лив внимателно вдигна подноса с къпкейчето и отиде при Ройс, който я чакаше до вратата. Опита се да не извърта очи, когато той ѝ каза да не вземе да го изпусне.

Все едно някога го е изпускала.

В мига, в който влязоха в ресторанта, Ройс се преобрази във ведрия човек, когото всички познаваха и обичаха от телевизията. Следваше ги развълнуван шепот и той му се наслаждаваше. Просто излъчваше очарование на вълни. Телефони снимаха всеки негов ход, а Лив се преструваше, че е горда да носи златното творение. Тя държеше таблата високо с дясната си ръка, залепила усмивка на лицето си, за да скрие факта, че мислено се надява Ройс да избухне в пламъци. Последва го към ВИП секцията на ресторанта, където едно червено кадифено въже отделяше избраните от простосмъртните. Тя изчака Ройс да се приближи първи до масата, разбира се. Това беше неговото шоу. На десетина крачки от него, в сумрачната светлина, се виждаха двама души до масата – широкоплещест мъж със спортно сако и жена с лъскава коса и умни очи. Който и да беше този тип, явно много държеше на жената.

В чиниите им имаше остатъци от пържолата, омар и пастет от трюфели.

– Приятели – каза Ройс с най-добрия си телевизионен глас. – Може ли да ви представя „Султан“.

Мъжът се обърна в стола си и... о, по дяволите. Лив го познаваше.

Как му беше името? Майк? Не. Мак. Брад Мак? Брейдън. Брейдън Мак. Той беше приятел на зет ѝ Гавин. Именно той го въвлече в някакъв странен таен клуб за любовни романи, за да му помогне да убеди Теа да не се развежда с него. Но по-важното бе, че беше и идиотът, който изяде остатъците от китайската ѝ храна, когато се срещнаха за пръв път. Тя бе очаквала с нетърпение да си изяде тези остатъци. Що за човек изяжда китайската храна на друг? Същият, който явно не вижда проблем да похарчи хиляда долара за къпкейкче.

Мъжът стана и протегна ръка.

– Ройс, радвам се да се видим отново.

Разбира се. Разбира се, че познава шефа ѝ. Защото тип, който би похарчил за една вечеря толкова, колкото хората печелят за месец, определено се движи в същите среди като Ройс Престън.

Ройс стисна ръката на Мак и го потупа мъжкарски по гърба.

– Нямах представа, че си ти. Трябва да си поговоря с хостесата по въпроса.

О, не. Горката Джесика. Може би Лив щеше да има време да я предупреди, преди да бъде разкъсана на парчета.

– Това е Гретчен Уинтроп – каза Мак, като посочи галантно към дамата си. – Тя е адвокатка.

– О, адвокатка?

Жената вдигна ръка да се здрависа с Ройс. Вместо това той дръпна ръката ѝ към устните си и я целуна.

– Красива и умна – каза Ройс. – За мен е удоволствие.

Лив направо си повърна в устата.

Жената внимателно издърпа ръката си.

– Подобно.

Само че не ѝ се стори никак искрено. Лив веднага я хареса. Тя беше твърде умна за тези типове.

– Как върви бизнесът? – попита Ройс, докато Мак се връщаше на мястото си.

– Чудесно – отвърна Мак. – Току-що подписах документите за нова сграда в стария промишлен район.

– О, ти ли си бил?

– Аз.

– Аз също ѝ бях хвърлил око.

Мак разпери ръце във фалшиво извинение.

– Съжалявам. Този път май си мисля за ресторант.

– О, разширяваш империята си – каза Ройс. – Браво на теб. Да си поговорим, може пък да поработим заедно по някои неща.

Това бяха просто необвързващи *дружески* глупости, с които Ройс гощаваше всички богаташи, които идваха в „Савой“. Но не би го направил. Ройс не би споделил богатството си или светлините на прожекторите с никого.

– Съжалявам, че ви прекъсвам – каза внезапно Гретчен, – но не ми се струва редно тя да стои отзад и да държи толкова време това нещо. Може ли поне да го остави?

Ройс погледна Лив с измамно неразбиращ поглед, в който потрепваше гняв. Лявата му вежда също потрепна едва забележимо. Но той се ухили до уши.

– О, разбира се. Оливия, ако обичаш.

Лив се приближи, като се стараеше да не поглежда Мак, и сведе подноса пред очите на Гретчен. Беше извърнала лице от Мак, но той вероятно, така или иначе, нямаше да я познае. Голямата готварска шапка криеше къдравата ѝ коса и тя се съмняваше, че Мак е запомнил лицето ѝ, след като ѝ изяде китайското.

– „Султан“ е нашият знаков десерт, който представлява смес от шоколади от дванайсет различни страни – продължи Ройс, – с пълнеж от желирано шампанско и украса от ядливо злато. Сервираме го със златна лъжичка двайсет и четири карата и топка от най-прекрасния сладолед с ванилия от Уганда.

– Еха! – каза Гретчен с такава ирония, че Лив веднага реши, че иска да станат най-големи приятелки. – Почти ме е страх да го ям.

– Да се снимаме? – попита Ройс, като мина зад стола на Гретчен.

На Лив много ѝ се искаше някой поне веднъж да откаже снимката.

– О, това... не, няма нужда – каза Гретчен и някъде в света ангелите запяха.

Жалко, че Лив не бе способна да изпраща телепатични съобщения, защото в момента умът ѝ крещеше: **ТИ СИ НАЙ-ДОБРАТА МИ ПРИЯТЕЛКА.**

Веждата на Ройс потрепна отново. Достатъчно зле беше, че жена му отказва снимка. Но и да го направи пред член от персонала му. О, тази вечер щеше яко да беснее. И определено щеше да си струва.

Лив тихо се прокашля и тъкмо щеше да остави кейкчето на масата, когато...

– Ей, познавам те. – Мак се наведе напред, вгледан в лицето ѝ. – Ти си сестрата на Теа.

Без да дочака потвърждението ѝ, Мак кимна на дамата си.

– Това е невероятно. Нямах представа, че тя работи тук. Разказвал съм ти за Гавин, нали? Това е неговата балдъза.

– Много ми е приятно – каза Гретчен. – Бих ти стиснала ръката, но очевидно твоите ръце са заети. Между другото, това изглежда вкусно. Благодаря ти.

Лив се усмихна.

– И на мен ми е приятно да се запознаем.

Ройс се прокашля. О, мамка му. Беше изрекла думи, нали? Колко лошо. Щеше да си плати за това по-късно.

– Честно, не знаех, че работиш тук – каза Мак, все още без да се усеща. – Гавин каза само, че работиш в ресторант в центъра.

– Оливия работи за мен от няколко месеца – каза Ройс, за да не остане по-назад.

– От година – поправи го тихо Лив.

Ройс се прокашля отново. Тихо. Твърдо. *Фатално.*

Мак внезапно стана.

– Трябва да се снимаме. Ще изпратя снимката на Гавин.

Лив погледна към Ройс, чиято насилена усмивка предпола-

гаше, че не е много доволен от засенчването. Той не споделяше обектива с никого.

– Оценявам жеста – каза Лив спокойно, – но предпочитам да остана зад кулисите.

– Няма начин – рече Мак. – Трябва да получиш заслуженото за работата си.

Лив си представи как темето на Ройс буквално избухва заедно с тупето, но той беше твърде голям шоумен, за да стори друго, освен да каже с усмивка:

– Абсолютно. Оливия, моля те.

Тя щеше да си плати за това по-късно. Нямаше значение, че не е сторила нищо, за да окуражи всичко това. Ройс нямаше да го види по този начин.

– Чакай – рече Мак. – Лив ли да те наричам, или Оливия? Чувал съм, че Гавин те нарича Лив.

– Всъщност Лив, но Ройс ме нарича Оливия.

– Защо?

Лив вдигна очи.

– Да, Ройс. Защо?

Изкуствената усмивка на Ройс бе така студена, че буквално тананикаше: „Айс, айс, бейби“.

Мак сви рамене и подаде телефона си през масата на Ройс. Лив направо зяпна. Той... той искаше *Ройс* да ги снима? Никой не беше правил подобно нещо. Никой. *О, боже мой, не се хили. Не се хили.* Ако се усмихнеше, щеше да завърши в къпкейка, вместо да го сервира.

Ройс кимна, все още усмихнат, но Лив познаваше тази усмивка. Тя криеше кипящия гняв, който той със сигурност щеше да отприщи върху нея в порой от пръски слюнка и изблици от рода на: *Виждам съм по-умни агнешки котлети от теб.* Но какво се очакваше все пак от нея да стори? Да удари Мак по главата с подноса и да избяга?

Всъщност това беше изкушаваща мисъл.

Мак заобиколи масата и застана до нея. Прегърна я през раменете и...

Подносът се разтрепери в ръцете ѝ. Тя се опита да го стабилизира, но рефлексите ѝ се оказаха бавни.

Времето се проточи като на забавен кадър в хорър филм, докато къпкейкчето се плъзгаше от подноса. Застина за миг на ръба му като кола, която спира на ръба на пропастта.

Този миг бе достатъчно дълъг, за да може цялата ѝ кариера да се превърти пред очите ѝ. Достатъчно дълъг да си представи всички начини, по които ще убие Брейдън Мак заради това. Достатъчно дълъг от устата ѝ да се проточи една-единствена дума:

– Мааааамка...

И тогава гравитацията си каза своето.

И къпкейкчето се приземи в скута на Гретчен.

– О, господи, о, съжалявам!

Лив коленичи до стола ѝ.

– Няма нищо – каза Гретчен.

Тя беше вдигнала ръце, пръстите ѝ бяха покрити с глазурата.

– Аз съм виновен – рече Мак. – Аз бутнах подноса от ръцете ѝ.

– Оливия, отивай в кухнята – излая Ройс. – Ще ви направим друго.

– Не е нужно – каза Гретчен, като вдигна къпкейка от изцапания си skut към чинията.

– Може ли да ви помогна да се почистите? – попита Лив. – Моля ви, позволете ми...

Ройс я прекъсна:

– Очевидно тази вечер вече направи достатъчно.

Лив изстена.

– Моля ви, позволете да платя за химическото чистене на роклята.

– Наистина не е нужно – каза Гретчен. – Това беше неволно.

– Аз съм виновен – пак каза Мак.

– Хората ми са обучени да се справят с всичко – каза Ройс. – Явно не и тази вечер. Ще оправим нещата.

– Няма какво да оправяте – каза Гретчен. – Случват се инциденти.

– Ще изпратим някого да почисти веднага.

– Много съжалявам – каза отново Лив на Гретчен.

– Това е всичко, Оливия.

Лив отново погледна убийствено Мак, преди да вземе таблата. После се обърна и тръгна бързо към кухнята. Мислеше, че има около минута и половина преднина пред Ройс. Може би това щеше да е достатъчно той да се успокои малко.

Тя тръгна право към съблекалните и си свали шапката. Седна на пейката пред шкафчето си, когато Рия връхлетя.

– Какво е станало? – попита тя, докато разкопчаваше престилката, която Лив ѝ бе дала.

– Не би искала да си близо до мен сега.

– О, по дяволите, защо?

– Изпуснах го!

Рия се смръщи.

– О, Лив.

Летящите врати изтрещяха отвън и двете подскочиха.

– ОЛИВИЯ!

Лив се стегна. Изправи се, когато Ройс нахлу в съблекалнята. Той трепереше от глава до пети, а лицето му бе станало червено като варен рак.

– Ти – каза той и посочи Рия. – Вън!

Рия стисна съчувствено ръката на Лив и излезе.

Ройс размаха пръст пред лицето на Лив.

– В офиса ми. След двацет минути.

После се обърна и излетя навън, като крещеше:

– Намерете Джесика!

* * *

Подяволитеподяволите.

Мак едва не последва Лив, за да ѝ се извини отново, но си спомни за Гретчен. Обърна се и видя, че тя бърше ръцете си със салфетка.

– Добре ли си? – попита той, като клекна до стола ѝ.

– Просто изпуснаха къпкейкче върху мен, Брейдън. Не са ме простреляли.

– Да, но не така исках да се развие вечерта.

– Повече се притеснявам как ще се развие вечерта за твоята приятелка Лив.

– Тя не ми е приятелка.

Гретчен отвърна на това със смръщване. Мак побърза да обясни:

– Искам да кажа, че едва я познавам. Но, да, разбира се, надявам се да няма проблеми заради това.

Гретчен стисна подлакътниците на стола и понечи да стане.

– Отивам до тоалетната да се почистя.

– Добре, разбира се.

Мак се изправи и ѝ подаде ръка.

Когато тя стана от стола си, стана ясно до каква степен е съсипана роклята. Тъмнокафяво петно покриваше нежната зелена коприна. Той знаеше достатъчно за фините тъкани, за да осъзнае, че с роклята е свършено.

Свали бързо самото си.

– Искаш ли да го облечеш?

Тя се усмихна и поклати глава.

– Мисля, че така ще стане още по-очевидно.

Мак я гледаше как се отдалечава, после седна на мястото си. Супер. Абсолютно разкошно. А нещата вървяха така идеално до този момент.

Двама помощник-сервитьори, облечени в черно, се появиха с парцали и спрейове. След тихи извинения те почистиха и започнаха да събират остатъците от къпкейка от пода и стола на Гретчен.

Мак се отдръпна, за да не им пречи, и леко се прокашля.

– А случайно да знаете дали жената, която направи къпкейка... има проблеми заради случилото се?

Младежите се спогледаха притеснено и проведеха някакъв безмълвен разговор. Един от тях сви рамене и поклати глава:

– Не знаем нищо.

Когато си тръгнаха, Мак остави две двайсетачки на масата. Само защото нямаше да платят за вечерята, това не означаваше, че персоналът не си е заработил бакшишите.

Гретчен се върна на масата след няколко минути. Сега на роклята ѝ имаше влажно петно.

– Готова ли си да тръгваме? – попита Мак. – Мислех си, че може да те откарам до вас да се преоблечеш и...

– Мак – рече тя спокойно. – Колко струваше този къпкейк?

О, мамка му. Това беше най-опасният въпрос, който е чувал.

– Защо питаш?

– Защото една жена в тоалетната ми каза, че „Султан“ струва хиляда долара. Вярно ли е?

Мак имаше чувството, че навлиза в минно поле. Той опипа леко терена с крак.

– Исках да се насладим изцяло на този ресторант.

Гретчен започна да вее с ръка пред лицето си, сякаш щеше да припадне.

– О, господи! – изпъшка тя. – Щеше да дадеш хиляда долара за *къпкейк*?

– Всички казват, че си струвало.

– Няма къпкейк, който да струва хиляда долара!

Той се усмихна и се опита да не обръща внимание на погледите на другите клиенти.

– Е, сигурно е добре, че не платихме за него тогава, нали?

Опа. Настъпи мина. Гретчен си взе чантата и в движенията ѝ имаше някаква окончателност, от която го изби пот.

Той също се изправи.

– Съжалявам, ако е било прекалено. Исках само всичко да е идеално тази вечер.

Тя поклати глава.

– Трябва да тръгвам.

Той я последва, когато тя се отдалечи от масата. Този път определено си тръгваше.

– Гретчен, чакай. – Настигна я на стълбите. – Искаш ли да те откарам да се преоблечеш?

Тя се усмихна, но поклати глава.

– Не, ще повикам такси.

Мак тръгна напред, за да ѝ отвори вратата. След това я последва навън.

– Нека те закарам. Не искам вечерта да свършва така.

Тя се обърна и сложи ръка върху неговата.

– Ще бъда честна с теб.

Ужас. Това не звучеше добре. Звучеше като нещо, което човек казва, преди да те зареже. Е, нямаше как да знае, защото никога не го бяха зарязвали.

– Много се забавлявах.

– Аз също.

– Но мисля, че не те познавам много добре – рече тя.

Това направо го стъписа. Отвори и затвори два пъти уста, преди да отговори:

– Мен? Няма начин. Аз съм Мак. Аз съм отворена книга.

– Всъщност не си.

– Какво искаш да знаеш?

Тя сви рамене.

– Е, да, знам за работата ти, за колите, но не знам нищо за *теб*. Толкова много говорим за мен, но когато те попитам нещо за твоя живот, освен очевидното, ти се затваряш.

– Не, не е вярно. Искам просто да науча повече за теб.

– Ти говори повече с Лив през петте минути, докато тя държеше къпкейкчето, отколкото с мен за три месеца.

Той бе зает да осмисля това, когато тя погледна към телефона си.

– Шофьорът ми пристига.

– Аз чета любовни романи – избълва той.

Тя го погледна. Примигна два пъти.

– Ти... четеш любовни романи?

– Да. Членувам в литературен клуб с други мъже и тайно четем любовни романи.

– Ами... добре.

– Каза, че искаш да знаеш нещо за мен. Ето, това е нещо.

Тя изви вежди.

– Определено. Освен това обяснява някои неща.

– Какво искаш да кажеш?

– Ами изисканите вечери, скъпите вина, постоянното изпращане на цветя.

Тя стисна чантата си под мишница.

– Какво за тях?

– Идеални са.

– А това лошо ли е?

Господи, защо внезапно всички взеха да не харесват идеалното?

– Да, лошо е, ако нищо не означава.

Тя погледна улицата в търсене на колата.

– Гретчен, чакай. Защо смяташ, че не означават нищо?

Тя се обърна.

– Виж, вече разбирам всичко. Сексът беше невероятен и ако трябва да съм честна, това беше една от причините да продължа с теб. Защото беше невероятно всеки път. Имах чувството, че си чел учебник за женското удоволствие.

Беше. Всичко, което знаеше за секса, за това как да достави удоволствие на една жена, го беше научил от книгите. И никоя не се беше оплаквала. Той се гордееше, че никога не оставя жена незадоволена.

– И защо това да е лошо, по дяволите?

Колата спря, тя отвори задната врата и се обърна към него:

– Защото никоя жена не иска да има чувството, че правят секс с нея според някакъв наръчник. Всъщност иска да го усеща истинско.

Мак стисна главата си с ръце. Това не можеше да се случва.

– Знаеш как да очароваш една жена, Мак. Но не съм сигурна дали знаеш как да *бъдеш* с жена.

Тя се плъзна в колата, без да му даде шанс да отговори.

Сякаш би могъл да отговори нещо. Защото тя на практика повтори думите на Гавин.

Мак гледаше светлините на отдалечаващата се кола.

Какво се бе случило, за бога?

Дел току-що спечели петстотин шибани долара. Ето какво се беше случило.